అపూర్వ అపరాధ పరిశోధక కథలు

కొత్త డిటెక్టివ్ ప్రవేశం

(పత్తేదారు)

ఏ క్షణాన ఏం జరిగేదీ చెప్పలేంగదా! కిందటేడు ఈరోజుల్లో నేను సినిమా తారణ్ణికావాలనే కృషిచేస్తున్నాను. ఇప్పుడు ఆ సంగతి తల్చుకుంటే నాకే హాశ్చర్యంవేస్తుంది. సినిమాల్లో చేరాలని ఉబలాట పడేవాళ్ళు మరీ చిన్న పిల్లలాంటి వాళ్ళు. కాని నేను అలా ఉబలాటపడిన వాడినే మరి. అహోరాత్రుళ్ళు నిద్రలేకుండా గడిపాను. ఎంత మందికి ఉత్తరాలు రాశానో జ్ఞాపకం లేదు. హీరో నాగేశ్వర్రావుకి రాశాను—

"అయ్యా నాగేశ్వర్రావుగారూ, నువ్వు యెంత ఇదిగా యాక్టు చేయుదువో, నేను అంతకంటే బాగా చేయుతును. నీ కంటె నాకు వర్చస్సు ఇంకా యెక్కువ బాగా యుండునని నా మిత్రులు చెప్పుచున్నారు. కనుక ఈ కొత్త నటునియందు దయవుంచి నాకొక ఛాన్సు యిప్పించ వలెను. నీవు గొప్ప నటుడవై గర్వాంధకారమత్తుడవై నాకు ఛాన్సు యిప్పించకున్నను నేను యెప్పటికైన పైకి రాగలవాడను. కనుక తీరిక చేసుకుని యిప్పించేది. నీ ఉత్తరమునకు వెయ్యికళ్ళతో యెదురు చూచు చుండెదను."

ఇట్లు
ఆనంద్

ఇదే విధంగా యెంటీ రామారామారావుకూ, నాగయ్యకూ, భరణి రామకృష్ణకూ ఇంకా మిగిలినవాళ్ళకూ జవాబులు రాశాను. ఒక్కరూ సమాధానం రాయలేదు. ఇప్పుడు చెప్పితే తప్పేవిటి? ఒక రాత్రియంతా ఏడ్చాను...ఇప్పుడదియంతా అయిపోయింది. నేను పట్నం బయలుదేరాను. రైలు నన్ను పట్నానికి వాయువేగంతో తీసుకుపోతున్నది. నేను పోతున్నాను. ఎందుకో తెలుసా? సినిమాలలో యాక్టు చేయుటకు కాదు—డిటెక్టివ్ నగుటకు!

నా తలలో చాలా ఆలోచనలు ఉన్నాయి లెండి. వాటిని చేసి చూపించాలిసిందే. ఒక పెద్ద మేడ అద్దెకు తీసుకుని, మంచి కారు కొని...అబ్బో, చాలా చెయ్యాలి. పట్నంలో దిగగానే తాపీగా కూచుని ఏమేం చెయ్యాలో రాసుకోవాలి. రాయటానికి కాస్త ఇంగ్లీషు వచ్చిన వాణ్ణి అసిస్టెంటుగా వేసుకోవాలి. అసలు డిటెక్టివ్‌కు అసిస్టెంటు లేకుండా యెలా?

"కాస్త అగ్గిపెట్టిప్పిస్తారూ?"

ఉలిక్కిపడ్డాను. రైలు కూతవేస్తూ పోతోంది. నా పక్క ఒక పొడుగాటివాడు

నిలిచి ఉన్నాడు. వాడి చేతిలో ఏదో ఉన్నది. పిస్తోలా? కాదు, పిస్తోలు కాల్చటానికి అగ్గి పెట్టె యెందుకూ? ఆఁ తెలిసింది. అది సిగరెట్టు పెట్టె.

"ఏదీ ఒక సిగిరెట్టు?" అన్నాను హుందాగా.

ఆ పొడుగాటి వాడు తన నోట్లో పెట్టుకున్న సిగరెట్టు తీసి ఇచ్చాడు. నేను జేబులో నుంచి ఒకే నిప్పుపుల్ల గల పెట్టె తీసి వాడిచ్చిన సిగిరెట్టు వెలిగించి పుల్ల కిటికీలోనుంచి బయట పారేశాను.

"నాకేది పుల్ల?" అన్నాడు.

"ఉండవోయ్, అంజీ! నా దగ్గిర కాలుతున్న సిగిరెట్టులేదూ?" అన్నాను.

"నా పేరు అంజికాదు."

"మరేమిటి?"

"భద్రయ్య—బసవాని భద్రయ్య."

"భద్రం...బాగానే ఉంది పేరు. నాకు అసిస్టెంటుగా ఉంటావ్?"

"అంటే?" అన్నాడు భద్రం, నేనిచ్చిన సిగరెట్టే తనుకూడా కాలుస్తూ.

"నీది వొట్టి మట్టి బుర్రల్లే ఉంది. నేను పట్నం పోయి డిటెక్టివవుతాను. డిటెక్టివ్‌కు అసిస్టెంటుండ వద్దా?"

"ఏమిస్తావు?"

నేను షాక్ తిన్నాను. ఇన్ని డిటెక్టివు పుస్తకాలు చదివాను గాని ఎక్కడా అసిస్టెంటు డబ్బడగటం చూడలేదు.

"నా అసిస్టెంటు గనక నా డబ్బంతా నీ దగ్గిరే ఉంటుంది. నాకేమన్నా కావలిస్తే నువ్వే కొంటావు."

"నీ దగ్గిరెంతుందీ?"

"ఎంతుండటమేమిటి? రెండు వేలుంది. ప్రస్తుతానికి చాలదూ?"

"చాల్చాలు! కొల్ల!" అన్నాడు భద్రం, సిగిరెట్టు బయటికి పారేస్తూ.

"చంపేశావు. ఆ సిగిరెట్టుతోనే ఇంకోటి అంటించాలి. అగ్గిపెట్టె అయిపోయింది," అన్నాను.

"అగ్గిపెట్టెకేం భాగ్యం? రైలునిండా అగ్గిపెట్టెలే," అన్నాడు భద్రం. వాడు అట్లా పక్కకు వెళ్ళి క్షణంలో అగ్గిపెట్టె తెచ్చాడు. నాకుతగ్గ అసిస్టెంటే!

2

అదేం స్టేషను! అంత పెద్ద స్టేషను నేనెక్కడా చూడలా! అయితే నా ఆశ్చర్యం పైకి కనిపించనియ్యక భద్రంతో ఠీవిగా, "మనం ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అన్నాను.

"బయటికి పోదాం," అన్నాడు వాడు.

"సరే పద," అంటూ వాడి వెంట బయలుదేరాను.

కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి మాకొక పుస్తకాల షాపు కనిపించింది. వెంటనే నా నడక ఆగిపోయింది. భద్రం కూడా ఆగి పుస్తకాల దగ్గిరికి నడిచాడు. మేమిద్దరమూ పుస్తకాలను చూడటం మొదలుపెట్టాం.

"'పరమాణువుతో పరిచయం', 'విశ్వవిజ్ఞానం', 'విజ్ఞాన కర దీపిక' — అబ్బో, ఎన్ని మంచి పుస్తకాలో! 'గోపీచందు కథలు', 'కుటుంబరావు కథలు', 'కథా సముద్రం'— అబ్బో సాహిత్యం," అంటూ భద్రం ఒకటే చదువుతున్నాడు.

"అవునవును!" అంటూ గబగబా కొన్ని పుస్తకాలు ఏరుకున్నాను. 'దయ్యం రాచుకున్న సెంటు', 'తలలేని మొండెం', 'పిస్తోలు పిలుపు', 'అంధకారంలో ఆర్తనాదం' మొదలయిన పుస్తకాలు కొని డబ్బిచ్చేశాను.

"'విద్యుచ్ఛక్తితో వినోదాలు' వద్దా?" అన్నాడు భద్రం.

"వద్దు, బుర్ర షాక్ తింటుంది" అన్నాను.

"సరే అయితే."

ఇద్దరం బయటికి వచ్చాం. అవేం కార్లు! అవేం బస్సులు! ప్రపంచంలో ఉన్న కార్లూ, బస్సులూ అన్నీ ఈ పట్నం స్టేషన్ దగ్గిరికే వచ్చినట్టుంది!

"దాటాలి" అన్నాడు భద్రం రోడ్డు కడ్డంపడి. మరుక్షణం నేను చచ్చినంత పని అయింది.

"ఆ కారు నెంబరు గమనించావా? నేను వస్తున్నానని ఈ వూళ్ళో డిటెక్టివు ఎవడో పసికట్టి నన్ను హత్య చెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఆ కారు నెంబరు ఎంత?" అన్నాను భద్రంతో.

"ఆ కారుకు నెంబరు లేదు" అన్నాడు భద్రం.

నేను షాక్ తిన్నాను. కార్లకు నెంబరుండక పోవట మేమిటి? ఏ పుస్తకంలోనూ చదవలేదే?

"అది గవర్నరుగారి కారు" అన్నాడు భద్రం.

"గవర్నరుగారి బంధువుల్లో డిటెక్టివు ఎవరన్నా ఉన్నాడా?" అన్నాను.

భద్రం నాకేసి ఒక రకంగా చూసి జవాబు చెప్పలేదు. నా అసిస్టెంటు నాకేసి అట్లా చూడటం నాకెందుకో నచ్చలేదు. కాని ఇప్పుడే వాణ్ణి కోప్పడటం బాగుండదు. తరవాత మెల్లిగా చెబుతా.

భద్రం నన్నొక బస్సు ఎక్కించాడు.

"ఇదేమిటి? మనం టాక్సీలో పోవటం లేదా?" అన్నాను.

"మనం పుస్తకాల దగ్గిర ఆలస్యం చేశాం. టాక్సీలన్నీ పోయాయి."

"మనం ఎక్కడికి పోతున్నాం?"

"హోటల్ దాసప్రకాశ్."

"అది నోరు తిరగలేదే."

దారిలో భద్రం గురించి కొన్ని వివరాలు తెలుసుకున్నా. వాడు మద్రాసుకు పాత వాడే. సినీమాల్లో చేరదామని వచ్చి, అయిదేళ్ళుగా ఉంటున్నాట్ట. సినీమా తారల కారు నంబర్లన్నీ చెప్పాడు, కార్ల పేర్లు చెప్పాడు.

"ఓర్బ్బి, నువ్వింక సినీమాల భ్రమ వొదులుకో. సినిమాల యుగం అయిపోయింది. డిటెక్టివుల యుగం వచ్చింది. సినిమాలు చూసే వాళ్ళకన్న డిటెక్టివ్‌లు చదివేవాళ్ళెక్కువ. సినిమాలు రాసేవాళ్ళకన్న డిటెక్టివ్‌లు రాసేవాళ్ళెక్కువ" అని భద్రంతో అన్నా.

భద్రం జవాబు చెప్పలేదు. వాడు కొంచెంసేపు ఆలోచించి, 'నాకు సినీమా ఛాన్సు వస్తేమాత్రం నీవెంట ఉండను." అన్నాడు. అంత కృతఘ్నుడిని నేనెక్కడా చూడలేదు.

* * *

అద్భుతం! అమోఘం! ఇటువంటి హోటలు ప్రపంచంలో ఎక్కడా లేదని ఢంకా మీద కొట్టి చెప్పగలను.

"భద్రం, డిటెక్టివులు ఇటువంటి హోటళ్ళుండగా ఇళ్ళలో ఎందుకుంటారూ?" అని అడిగాను.

"వాళ్ళ మొహం!" అన్నాడు భద్రం.

"ఈ గదిలో టెలిఫోనుంది చూశావా? దానిమీద మాట్లాడడం నీకు చాతవునా?"

"ఎవరితో మాట్లాడాలీ?"

"ఎవరితోనా? ఆ టెలిఫోన్‌కు ఇంక నిద్దరాహారాలుంటయ్యా? నువ్వం వచ్చాంగా? ఎవరన్నా చచ్చారనుకో, టెలిఫోన్ మోగుతుంది. ఇన్‌స్పెక్టర్లు డిటెక్టివ్ కే యాస్ ఆనంద్ గారి కోసం అడుగుతారు."

భద్రం పిచ్చిమొహం వేసి, "కే—?" అన్నాడు.

"యాస్! యాస్! కే యాస్! అర్థం కాలేదా? నా పేరు పొడి అక్షరాలు. కే యాస్ ఆనంద్ అంటే ఎవరో అనుకుంటున్నావల్లే ఉంది—నేనే!"

"ఓ!" అన్నాడు భద్రం.

"చూడు, భద్రం. కాగితం, కలం తీసుకో. జాబితా రాయాలి. అన్నిటికన్న ముఖ్యంగా కావలసింది కారు."

"ఏం కారు?"

"పోంటాక్, క్రిస్లర్, స్టుడిబేకర్—కాస్త చౌకలో ఏదో ఒకటి"

"ఎందుకూ?"

"భద్రం, నీకొంచెమన్నా బుద్ధిలేదు. నబ్బు గాని, సర్కిల్ గాని టెలిఫోన్‌లో

ఒక స్త్రీ శవం మాయమయిందని చెబితే, ఎక్కడ మాయమయినదో చూడటానికి బస్సులో పోతామా ?"

నే నింకా ఈ మాట అన్నానో లేదో అంబ పలికినట్టు టెలిఫోన్ మోగింది. మా గది టెలిఫోన్ కాదు, మా పక్క గదిలోది. నేను గబగబా పక్కగదికి పరిగెత్తి, టెలిఫోన్ ఎత్తి, "సదా ప్రసాద్ హోటలునుంచి డిటెక్టివ్ కే యాస్ మాట్లాడుతున్నాను. ఎవరు పోయారూ?" అని గబగబా అడిగేశాను.

మరుక్షణం బరువుగా నా భుజంమీద చెయ్యి పడ్డది. ఆశ్చర్యం! నాకన్న ముందె దున్నాడు. ఐదారు హత్యలన్నా చేసి వుంటాడు. డిటెక్టివును ఆ మాత్రం తెలుసుకోలేనా!

"గె టౌట్!" అన్నాడు, నా చేతిలోంచి టెలిఫోన్ లాక్కుంటూ.

"కారు రాసుకున్నావా భద్రం?" అంటూ నా గదిలోకి మళ్ళీ అడుగుపెట్టాను.

"ఏం కారో సరిగా చెప్పలేదే?"

"పెట్టెలో శవం"లో డిటెక్టివు ఏం కాప వాడతాడో, చూసి అదే రాసుకో, నన్ను చంపక. రాసుకో, ఒక పిస్తోలు.

"పిస్తోలా, రివాల్వరా ?"

"ఏది చవకైతే అది కొందాం. రాసుకో—టార్చిలైటు, టేపు, ఫ్లాస్కు, కెమెరా, హ్యాండ్‌బ్యాగ్, టేప్ రికార్డు, ఆసల్ది మర్చాం. ఈవెనింగ్‌హ్యాట్, పేటెంటు లెదరు చెప్పులు. భద్రం, నేను సూటేసుకుంటే ఎట్టా ఉంటాను?"

"మోత!"

"రాసుకో, ఒకసూటు....భద్రం! మెట్లమీద అడుగుల చప్పుడు విను. ఎవరో వస్తున్నారు! భయంకర దారుణ హత్య! హంతకుడెవడు? పోలీసులకు తెలీదు! పట్టి చవటలు. డిటెక్టివు పుస్తకాలు రాకపోతే వాళ్ళవల్ల ఏమీ అయివుండేది కాదు. భద్రం. ఎవరూ రాలేదేం?"

"ఇంకోగది కెళ్ళారు."

"ఈ హోటల్లో ఇంకో డిటెక్టివున్నాడంటావా?"

"అది మనం కనిపెట్టాలి."

"రైట్, బాగా చెప్పావు. భద్రం, మనం కొన్నది పత్రికా, ప్రభా?"

"ఏదీ కొనలేదు. హిందూ కొన్నా."

"ఇంగిలీషు దెందుక్కొన్నావ్? చూడు భద్రం, వెంటనే వెళ్ళి తెలుగు పత్రిక పట్రా. పత్రికలో ఎక్కువ హత్యలుంటయ్యంటావా, ప్రభలోనా?"

"హిందూలో చూడగూడదూ?"

"అయితే పదివేల కాపీ లమ్మేదిగాచూసి ఒక మంచి హత్య ఒకటి చదువూ!"

"ఒక ఆడమనిషి రైలుకిందపడి పచ్చింది."

"డ్రైవరు పేరు?"

"ఇందులో లేదు."

"సొమ్ములేమైనా పోయాయా ?"

"అదీ రాయలేదు."

"ఛత్, ఇంకో హత్య చూడు."

"దారిద్ర్యం భరించలేక ఒక కుటుంబమంతా ఆత్మహత్య చేసుకున్నారు."

"ఎంత మంది ?"

"అయిదుగురు."

"ఎట్లా చచ్చారు ?"

"పిల్లల్ని బావిలోకి తోసి, తల్లిదండ్రులు ఉరేసుకున్నారు."

"హాంగ్రుపుల్ ! ఇది ఆత్మ హత్యకాదు. హత్యే ! ఘోరక్రూర హత్య. దీని వెనక హంతకులెవరో ఉన్నారు. డిటెక్టివ్ కే యాస్ హత్యా రహస్యం తెలుసుకుంటాడు. భద్రం లే!"

"ఏం"

"పోతున్నాం !"

ఇద్దరం వీధిలోకి వచ్చాం. గబగబా నడవ సాగాం.

"ఎక్కడికి ?" అన్నాడు భద్రం.

"మాట్లాడక రా."

మా పక్కగా ఒకటాక్సీ వెళ్ళింది, అందులో ఎవడో కూచుని ఉన్నాడు. నాకు మొహం కనిపించకుండా అటు తిరిగాడు.

"భద్రం, ఆ టాక్సీ నెంబరు రాసుకో."

టాక్సీలో నుంచి చుట్ట ఒకటి ఎగిరివచ్చి నేను చూస్తుండగానే రోడ్డుపక్క కందకంలో పడింది. అమాంతం కందకంలో దూకేశాను. కందకంలో మురుగున్నది. చుట్ట పైకితీసి వాసన చూశాను. మురుగు వాసన.

"భద్రం, ఈ ఊళ్ళో ఈ మురుగుకంపు చుట్టలు ఏ దుకాణంలో అమ్ముతారో, తెలుసుకురా !" అన్నాను.

భద్రం వెళ్ళిపోయాడు.

హత్యలను గురించీ, టాక్సీలో వెళ్ళినవాణ్ణి గురించీ, చుట్టల దుకాణం గురించీ ఆలోచిస్తూ నేను హోటలుకు తిరిగివచ్చాను.

"మీకోసం పోలీసు వచ్చాడు. మీ గదిలో ఉన్నాడు," అని ఒక కుర్రాడు చెప్పాడు.

నా ఆనందానికి మేరలేదు. నేనీ కేసులో పనిచేస్తున్నట్టు సర్కిల్ షణ్ముగాని కప్పుడే తెలిసిందన్నమాట ! హాంగ్రుపుల్ ! అది మహా లోతైన కేసు, అతని కెక్కడ అంతు పడుతుంది, ఆ దారుణ భయంకర రహస్యం ? ఆ టాక్సీలో పోయిన వాడిలో ఉంది, మురుగు కాలవలో ఉంది.

"మీరేనా కె. సత్యానందగారు ?" అన్నాడు పోలీసు.

"ఇన్‌స్పెక్టరుగారు రాలేదా?"

"వారు పనిమీదవున్నారు. మిమ్మల్ని తీసుకు రమ్మన్నారు."

"నా అసిస్టెంటు లేడే?"

"తరవాత వాణ్ణి కూడా తీసుకొస్తాం. ముందుమీరు రండి."

ఇద్దరం కలిసి స్టేషనుకు వెళ్ళాం.

"గుడ్ మార్నింగ్ ! సర్కిల్ షణ్ముగంగారా ?" అన్నాను, ఆ మానవుడు నాకేసి కొరకొరా చూశాడు —నేనే హంతకుణ్ణి అయినట్టు. నాతో కొంచెం కూడా మర్యాదగా మాట్లాడ లేదు. ఖైదీని అడిగినట్టు అన్ని ప్రశ్నలువేసి ఆఖరుకు, "నువ్వు మీ బావమరిది ఇంటో రెండు వేలు ఎత్తుకొచ్చినమాట నిజమేనా ?" అన్నాడు.

ఇది ఎవరో నా విరోధి డిటెక్టివు చేస్తున్నపనే. ప్రస్తుతానికి నన్ను లాకప్‌లో పెట్టారు. కాని బయటికి వస్తూనే నా విరోధి సంగతి తేలుస్తాను.

ముద్రణ: 6 జూలై 1956, తెలుగు స్వతంత్ర.